

РЕШЕНИЕ

№ 2425

гр. София, 19.05.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав, в публично заседание на 17.06.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Марияна Къскатийска, като разгледа дело номер **1722** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на „К. и Г. – З. А.“, Г. Х. срещу Заповед № РД-01-307 / 02.02.2010 г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, с която на основание чл.11, т.1 б.”б”, вр. чл.7, ал.2, т.3 от Закона за автомобилните превози и чл.14, т.2, вр. чл.8, т.5, и чл.6, ал.6, т.3 от Наредба № 11 от 31.10.2002 г. за международен автомобилен превоз на пътници и товари, се прекратяват правата, произтичащи от лиценз на Общността № 4254 за международен превоз на товари, издаден на „К. и Г. – З. А.“, Г. Х. на 28.06.2007 г.

В жалбата са изложени оплаквания за нарушение на материалния закон и на административните правила при издаване на оспорената заповед. Твърди се липса на компетентност на органа и неуведомяване на лицето за началото на производството.

Ответникът по жалбата, Изпълнителният директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, която изразява становище за неоснователност на жалбата.

С градска прокуратура, редовно призована, не встъпва в процеса и не изразява становище по жалбата.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, от активно легитимирано лице – адресат на оспорваната заповед и в срок.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд С. – град, II а.о., 35 състав, като взе предвид доводите на страните и прецени доказателствата по делото, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА СТРАНА следното:

На официалната интернет страница на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ е публикувано съобщение от 07.01.2010г., с което се напомня на превозвачите, притежаващи лицензи на Общността за международен превоз на пътници или товари, че на осн.чл.6, ал.6, т.3 и чл.6, ал.8 от Наредба N 11 на МТС от 31.10.2002г. за международен автомобилен превоз на пътници и товари, са задължени да представят в срок от един месец преди датата на изтичане на двегодишния срок от датата на издаване на лиценз доказателства за финансова стабилност. Същото е придружено с публикувани данни за фирмите, които не са представили документи за доказване на финансова стабилност, като такова съобщение се публикува периодично всеки месец. В списъка на фирмите, под № 58 фигурира и жалбоподателят.

С доклад рег.№ 11-04-1 от 11.01.2010г. на директора на дирекция „АП и МД“ в агенцията е направено предложение до изпълнителния директор за прекратяване на правата, произтичащи от лиценз на Общността за международен превоз на пътници и товари на лицата от приложения списък.

Със Заповед № РД-01-307 / 02.02.2010 г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, на основание чл.11, т.1 б.”б”, вр. чл.7, ал.2, т.3 от Закона за автомобилните превози и чл.14, т.2, вр. чл.8, т.5, и чл.6, ал.6, т.3 от Наредба № 11 от 31.10.2002 г. за международен автомобилен превоз на пътници и товари, се прекратяват правата, произтичащи от лиценз на Общността № 4254 за международен превоз на товари, издаден на „К. и Г. – З. А.”, Г. Х. на 28.06.2007 г.

Между страните не е спорно, че към датата на издаване на оспорената заповед 02.02.2010 г., „К. и Г. – З. А.”, Г. Х. не е представил документи доказващи финансова стабилност.

С жалбата като писмени доказателства се прилагат Решение от 20.04.2007 г. по ф.д. № 441/2007 г. за вписване на търговеца, Удостоверение да актуално състояние на дружеството от 12.02.2010 г. по ф.д. № 441/2007 г., Удостоверение за професионална компетентност за международен автомобилен превоз на товари на Г Т Г № 2377 / 17.08.2006 г. от ИА „АА”, Справка за финансова стабилност от З. Колева А., като управител на търговеца от 16.02.2010 г., Счетоводен баланс към 31.12.2008 г., от който не си личат записванията.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните ПРАВНИ изводи: Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган, при спазване на процедурните правила и в съответствие със закона.

Заповедта е издадена в писмена форма и със законоустановените реквизити. Съдържа разпоредителна част, като са посочени надлежно правните и фактическите основания за издаването ѝ и е мотивирана коректно с оглед фактическите основания, от които се е ръководил административният орган при издаването ѝ.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган и в предписаната от закона форма, като е подробно мотивирана, поради което не са налице основания за отмяната ѝ, или обявяване на нищожност, както твърди жалбоподателят, съгласно чл.146, т.1 и т.2 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл.11 т.1 от ЗАВП прекратяването на правата, произтичащи от лиценз за извършване на превоз на пътници или товари на територията на Република Б

или от лиценз на Общността, е от компетентността на лицензиращия орган по чл.7 ал.1 от ЗАП - министъра на транспорта или упълномощено от него лице. Оспорената заповед е издадена от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация", редовно упълномощен със Заповед N РА-08496/07.12.2009г. на министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията.

Съдът, предвид изложените по-горе факти, счита, че фактическите основания за постановяване на заповедта към момента на издаването ѝ, който е и правно – релевантният момент, са налице.

Процесната заповед е издадена на основание чл.11, т.1 б."б", вр. чл.7, ал.2, т.3 от Закона за автомобилните превози и чл.14, т.2, вр. чл.8, т.5, и чл.6, ал.6, т.3 от Наредба № 11 от 31.10.2002 г. за международен автомобилен превоз на пътници и товари, според които правата, произтичащи от лиценз за извършване на превоз на пътници или товари на територията на Република Б или от лиценз на Общността, се прекратяват по решение на лицензиращия орган, от Министъра на транспорта или упълномощено от него лице, с писмена заповед, когато „превозвачът престане да отговаря на изискванията на чл. 7, ал. 2" от ЗАвТП, съответно „отпадне някое от обстоятелствата, удостоверени с документите по чл. 8" от Наредба № 11 от 31.10.2002 г. за МАППТ.

Съгласно чл.7, ал.2 от ЗАвТП лиценз на Общността и лиценз за извършване на превоз на пътници или товари на територията на Република Б с автомобили с българска регистрация се издава на търговци по смисъла на Търговския закон, когато отговарят на изискванията за: т.1. благонадеждност (добра репутация); т.2. професионална компетентност; т.3. финансова стабилност.

За да извършва превоз на пътници и товари на територията на Общността и на територията на Б, лицето трябва да отговаря на изискванията за благонадеждност, професионална компетентност и финансова стабилност, въведени си чл.7, ал.2 от ЗАП. Всички лица, притежаващи лиценз на Общността са длъжни да представят доказателства, че отговарят на изискването за финансова стабилност, в срок, определен в чл.6, ал.6, т.3 от Наредба N 11, а именно на всеки две години от датата на издаване на лиценз на Общността. Съгласно ал.8, при доказване на финансова стабилност на всеки две години от датата на издаване на лиценз на Общността, изискуемите се по ал.7 документи се представят в период един месец до изтичане на двегодишния срок.

В този смисъл, превозвачът следва непрекъснато да отговаря на изискванията за финансова стабилност, като задължението за доказването ѝ е в негова тежест. Това при вече предоставен лиценз следва да стане най-късно към точно определен моментът, уреден по силата на самия нормативен текст, в период един месец до изтичане на двегодишния срок.

В този смисъл , и доказването на финансовата стабилност за жалбоподателя е трябвало да стане в срок до 28.05.2009 г., а се опитва да представи такива едва с жалбата срещу заповедта.

В чл.6, ал.1 от Наредба N 11 се съдържа легална дефиниция на понятието "финансова стабилност". Финансово стабилно е лице, което разполага с достатъчно ресурси, с които може да гарантира за нормалното стартиране и функционирането на транспортното предприятие, в размер 9 000 евро за първи 5 000 евро.

Съгласно чл.6, ал.7 от Наредба N 11, финансовата стабилност се доказва чрез представяне на справка/приложение N 3/ с приложени следните документи:

1.счетоводен баланс към последното число на предходния месец; банкова гаранция, отговаряща на изискванията по ал.5 и удостоверение за липса на задължения по чл.87, ал.6 от ДОПК. Банковата гаранция следва да отговаря на изискванията по ал.5, да бъде в полза на лицето, да е със срок не по-малък от една година, да не може да бъде отменяна или променяна без предварително уведомяване на ИА"АА" и да е издадена от местна банка, притежаваща лиценз, издаден от Централната банка за извършване на банкова дейност по смисъла на Закона за банките или от банка-членка на Европейския съюз.

В случая, на първо място, документите, установяващи финансова стабилност не са представени от жалбоподателя в нормативно установения срок. На следващо място, видно от приложенията към жалбата и с нея не са представени описаните в разпоредбата на чл.6, ал.7 от Наредба № 11 документи. Няма удостоверение за липса на задължения, няма банкова гаранция, а представеният счетоводен отчет не отговаря на изискванията.

Административното производство се провежда на основание чл.11 т.1 от ЗАП - по решение на лицензиращия орган. Административният орган действа *ex officio*, т.е. започва, провежда и приключва производството служебно, когато е установил, че е налице някое от посочените в същата точка материално-правни предпоставки.

Следва да се има предвид и императивния характер на разпоредбата на чл.7,ал.2 от ЗАВП. Лицензираните превозвачи са длъжни да извършват дейността си винаги в съответствие със закона, с други думи следва да отговарят на изискванията за издаване на лиценз не само към момента на издаването му, но и впоследствие. Административният орган няма задължението да предупреждава лицензираните лица, че са престанали да отговарят на изискванията на закона, още по-малко да дава срок за привеждане на дейността им в съответствие със закона. Когато лицензираното лице е допуснало да не отговаря на императивните изисквания на закона, то следва да загуби предоставените му права, без да е необходимо да бъде предварително предупреждавано за това. Законодателят е предвидил последователни и строги гаранции за спазване на закона ,като в чл.11 т.1 б."в" от ЗАП е въвел всяко негово нарушение в самостоятелно основание за прекратяване на правата по лицензите.

По изложените съображения, съдът приема, че оспорваната заповед е постановена при спазване на материално – правните предпоставки, посочени в нея. Предвид горното, съдът счита, че не е налице основание за отмяна на акта и по чл.146, т.4 от АПК.

При издаването на оспорения административен акт не са допуснати и съществени нарушения на административно-производствените правила, които биха могли да са основания за отмяна съгласно чл.146, т.3 от АПК.

Относно твърдението за липсата на уведомяване на лицето преди започване на производството, константната съдебна практика приема, че установяването на нарушение на чл.26, ал.1 от АПК никога не е само по себе си основание за отмяна на акта. Съгласно чл.146, т.3 от АПК основание за отмяна на административния акт е само извършено „съществено” нарушение на административно – производствените правила. Съществено, от своя страна, отново с оглед на правната теория и съдебната практика е процесуалното нарушение, изразяващо се в неизвършване на съответното задължително действие, само в два случая: 1. когато е довело до нарушаване на процесуалните права на защита на лицето и 2. когато в случай, че неизвършването му би довело до постановяването на различен по съдържание административен акт.

И двете хипотези в случая не са налице. Правото на защита на жалбоподателя не е

нарушено, тъй като той е могъл и е представил всички документи, които е щял да представи и пред административния орган, пред съда, съответно същите са взети под внимание при решаване на спора. Освен това, с оглед характера на процесната заповед и сочените законови разпоредби, и предвид представените в процеса доказателства, съдът стига и до извода, че административният орган отново следваше да достигне до същия правен извод.

Следва да се обърне внимание, че съобщението, качено на интернет страницата на ведомството има само напомнящ характер, въпреки, че никъде не съществува задължение за административния орган да напомня на превозвачите да изпълняват задълженията, които за тях произтичат от нормативен акт.

Изискването на закона превозвачът да бъде финансово стабилен, се отнася и важи за него по принцип и е задължително, за да може да притежава лиценз на Общността за извършване на съответния превоз. Не е изискване, което следва да удостовери единствено при подаване на заявка за получаване на лиценз, или при „подсещане” от лицензиращия орган, каквото по своето съдържание е уведомителното писмо, тъй като задълженията на превозвача произтичат пряко от закона и никъде не е предвидено задължение на административният орган да го подсеща да ги изпълнява.

То е условие не само за получаване на лиценз, а и за притежаването му, поради което и законът предвижда правомощието /т.е. колкото право, толкова и задължение/ на лицензиращия орган, при установяване на обстоятелства, водещи до заключение за отпадане на което и да е от задължителните условия за упражняване на дейността за каквото и да е период от време, лицензът да бъде отнеман.

Отнемането на лиценза представлява и санкция за неизпълнение на произтичащи от закона задължения на превозвача и именно чрез стриктното ѝ прилагане от администрацията може да се постигне и дисциплиниращата цел, присъща на всяка една санкционна разпоредба.

Въз основа на представените от страните доказателства и техните становища и като провери законосъобразността на оспорения административен акт по отношение на всички основания по чл. 146 АПК, съдът счита, че заповедта се явява законосъобразна, като издадена в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, при постановяването ѝ не са допуснати съществени процесуални нарушения, налагащи отмяната ѝ, постановена е от компетентен орган и в изискуемата форма, а жалбата срещу нея, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на делото, на основание чл.143, ал.3 от АПК страната, за която административният акт е благоприятен има право на разноси по делото. Такива, обаче, не са направени от ответника, а искане за заплащане на юрисконсултско възнаграждение липсва..

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд С. – град, П а.о., 35 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „К. и Г. – З. А.”, Г. Х. срещу Заповед № РД-01-307 / 02.02.2010 г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация”.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на

съобщаването му чрез настоящия съд пред Върховен административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: